

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 20. februar 2019

Kirkedag: 2.s.e.H3K/A

Tekst: 2 Mos 33,18-23; Rom 12,(6)9-16a; Joh 2,1-11

Salmer:

SK: 16 * 22 * 143 * 144,1-5

LL: 16 * 22 * 289 * 143 * 474 * 144,1-5

”I dag er der født Jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren.” Sådan lød englens budskab til hyrderne på marken uden for Betlehem. Og med ét var der en himmelsk hærske af engle, der sang: ”Ære være Gud i det højeste og på jorden!” Det kan ikke blive mere universelt. End ikke konger, kejsere eller præsidenter udråbes så stort på jord. En proklamation af dette format er aldrig før eller siden set og hørt på jord. Frelseren! Kristus! Herren! Det bliver ikke større, og perspektiverne bliver ikke større. For det gælder ikke bare i Israel, det gælder ikke bare årene omkring år 0; det gælder for hele jorden i alle tider og i Himlen i evighed. De guddommelige forjættelsers fylde og opfyldelse føres ud i livet. Guds Søn kom til jord. Hele dette scenarie overgås kun af et, og det står endnu tilbage i sin venten; men det vil blive overgået ved Sønnens genkomst. Herrens genkomst vil blive endnu mere storslået, også fordi den vil ikke ske i det skjulte og i ringe kår som en stald i Betlehem. Til den tid vil det ikke bare være nogle hyrder, der går ind og ser det, som er blevet fortalt dem. Til den tid må, som Paulus skriver et sted, hvert knæ bøje sig og hver tunge bekende, at Jesus er Herren.

Men storslået var proklamationen af Jesu komme. Og så sker der ikke så meget mere i en tid, nærmere bestemt en 30 års tid. Jo, vi har nogle beretninger fra Jesu barndom, som fortæller os, hvordan Jesus går helt og fuldt ind i menneskers livsvilkår.

Som jøde går han ind i den jødiske tro og trosliv. Han vokser op som en jødisk dreng hos Maria og Josef som sine forældre; men han er sig også bevidst, at hans nødvendige væren og virke er i hans fars, hos sin far, sådan som han siger det, da Maria og Josef finder ham i templet i 12 års alderen. Og som 30-årig træder han frem i offentligheden i sin væren og virke som...

Ja, som hvad? Dagens evangelietekst er fra Johannesevangeliets kapitel 2. I kapitel 1 er Jesus omtalt som Lyset, det sande lys, som oplyser ethvert menneske. Han er omtalt som Ordet, det Ord, der lød allerede i verdens skabelse. Han er omtalt som Gud selv. Han er omtalt som den, der bringer nåden og sandheden. Han er omtalt som Guds lam, der bærer verdens synd. Evangelisten Johannes referere Johannes Døber for at fortælle, at da Jesus blev døbt, da dalede Ånden ned fra himlen som en due, og Johannes aflagde det vidnesbyrd, at Jesus er Guds Søn. Jesus bliver omtalt som Kristus. Alt sammen er det betegnelser, der alle peger på, at i Jesus er Gud Herren fysisk til stede på jorden, det guddommelige højeste er ikke længere blot i Himlen, men også på jorden, og det har vidtrækkende konsekvenser for mennesker. Igen: Proklamationen kunne der ikke sættes en finger på. Der var ingen undskyldning for ikke at rette opmærksomheden mod Jesus, for aldrig er noget menneske blevet præsenteret på den måde for menneskeheden. Og der var grund til at have forventninger til ham, for "alle dem, der tog imod ham, gav han ret til at blive Guds børn..." Perspektiverne for dem, der rettede deres opmærksomhed mod Jesus var ikke bare store, de var himmelske.

Og i dag hører vi så om, at Jesus træder frem og gør sit første under blandt mennesker. Første gang, han lader sin guddommelighed skinne igennem sin menneskelighed. Og så gør han vand til vin ved et bryllup! Og i Kana! Jeg skal da

ellers lige love for, at vi bliver menneskelige igen. Så er vi lige helt nede på jorden igen. OK, var det det? Hele proklamationen og præsentationen er som en ballon, der bare bliver blæst større og større, og efterhånden som den spændes mere og mere ud, så bliver den flottere og flottere, og vi fascineres mere og mere, forundres mere og mere, og vi ser, at det er ikke bare en ballon, det er selve Himlen, det guddommelige, der bredes mere og mere ud for os, og så eksploderer det hele med et brag og er væk.

Det havde været langt stærkere og langt mere spektakulært og vel også langt mere Gud-dommeligt, hvis Jesus var trådt frem, måske på tempelpladsen i Jerusalem og med udstrakte arme og høj røst havde proklameret, at nu var al krig og undertrykkelse og ondskab ophørt, eller nu var al sult ophørt, eller nu var sygdomme som spedalskhed og kræft udslettet. Dét havde virket. For det er det, mennesker forventer, når det guddommelige tager skikkelse i det menneskelige. Det er det, mennesker forventer også i dag, hvis Gud Herren, Jesus, skal have en betydning for dem. Så forventer de sådan noget spektakulært, som helt og holdent følger deres egen målestok for, hvad der er godt og gør mennesker lykkelige. Mennesker forventede og forventer, at Gud Herren, hvis der er noget om snakken om Gud, at Han er, som de synes Gud skal være i sin guddommelighed. Og proklamationen og præsentationen lægger måske også op til sådanne forventninger. Men helhedsbilledet rokker gevaldigt ved vore forestillinger og billeder om Gud og det guddommelige. Og faldet fra guddommelige perspektiver og himmelske og universelle aspekter til dagliglivets begivenheder ved et bryllup i Kana, er måske ikke et fald, og ikke en modsætning. Måske springer ballonen ikke alligevel.

Der er faktisk en del i dagens evangelium, der lægger op til og peger på en helt anden opfattelse og oplevelse. Der er faktisk rigtig mange detaljer at fordybe sig i. Jeg vil i dag fremhæve to ting, der netop holder fast i og synliggør de himmelske perspektiver for os.

Jesus træder i sin guddommeligheds udfoldelse ind i menneskers dagligdag. OK, bryllup er ikke lige hverdagsbegivenheder i familielivet. Men Jesus træder ind i en af det helt almindelige livs begivenheder, og netop festlige og glædelige begivenheder. Og han sidder ikke bare som tilskuere. Han tager del i festen. Og da situationen dukker op, hvor han kan gøre sit til at gøre det til en god dag og begivenhed for andre mennesker, så gør han brug af sine muligheder. Alene her kunne vi jo dvæle længe og tænke over, hvor vidt vi griber muligheden, hvor den byder sig, for at gøre det gode for den anden. Jeg vil godt gribe i et andet perspektiv. Nemlig i det festlige og glædelige. Jesus er med i fest og glæde, for fest og glædes skyld.

For mig er det en øjenåbner for, hvornår er det, at jeg i min menneskeligheds skrøbelighed, mest ønsker Guds nærvær, mest længes efter den, og oftest også bliver mest forarget eller vred, når det ikke sker? Det er ikke, når der er fest og glæde. Det er i nød og elendighed, afmagt og fortvivelse. For mig taler beretningen om, at Gud forundres ikke over, at vi vil have Ham med os, når livet går i stykker, og vi græder. Men Gud vil også være med og lade sin magt udfoldes, når vi glædes og jubler og livet lykkes, om jeg så må sige. Jesus kom som menneske, fuldt og helt menneske, og i det alt sammen – i hele vort menneskelivs udfoldelse – vil han også være i sin guddommelighed. Skal vi blive i fortællingen, så har det ramt mig, at hvornår er det, at vi – som Maria – henvender os til

Jesus? Det er når festen er ved at gå i stykker, og vi ikke har mere vin.

Jeg tror, at det er meget vigtigt, at vi også har Jesus med til fest og ikke kun til ulykker. Ikke for at opveje Guds nærvær i både det gode og det onde; men fordi vi da bliver vænnet til at sige mere tak end ak. Vi bliver vænnet mere til at sige "Halleluja" end "Gud, hvorfor sover du?" Vi vænnes til at se langt mere himmelsk på vor jord og hinanden, end at se jordisk på himlen og Menneskesønnen.

Den anden ting, der har talt til mig, er det, at Jesus bruger vandkarrene til renselsesvandet til at lave ny vin i. Det tror jeg ikke er tilfældigt.

Renselskarrene var forbundet med religiøse renlighedsforskrifter. Først når man var kommet igennem renselsesprocessen, var man værdig til at nyde godt af privilegierne. Kort og godt: man skulle yde for at nyde. Et princip vi mennesker har holdt i hævd lige siden i stort set alle mulige sammenhænge. I den forgangne uge har der været sat fokus på dette princip i forbindelse med den første markering af modtagelse af dansk statsborgerskab efter de nye love og regler, hvor det jo kort sagt går ud på, at for at nyde statsborgerskabets privilegier, må du også yde de nødvendige ydelser, nemlig et håndtryk. Jeg vil ikke her komme yderligere ind på dette og politikken i det m.m. Jeg vil blot bruge det som eksempel på, at yde-før-nyde-princippet virkeligt er omfangsrigt i vores kultur. Og det er måske også nødvendigt mennesker imellem; men det er en anden snak. Og igen, det handler ikke om håndtrykket, det handler om yde-før-nyde-princippet. Det lever i bedste velgående.

Når Jesus gør, som han gør, så gør han op med det princip. Ikke nødvendigvis mennesker imellem. Men imellem Gud og mennesker. Og han ikke bare vender det om, så det nu hedder, at vi må nyde før vi skal yde. Og det bliver nemmere at forstå omfanget af perspektiverne i Jesu handling, når vi tager helhedsbilledet med. For Jesus indfører et nyt princip: Du må nyde for at yde. Jesus tilsidesætter renselsen som en nødvendig ydelse for at nyde vinens fylde og sødme. Den gives i stedet som en nødvendig nydelse for at kunne yde den Gud-frygtige og næstekærlige gerning, jf. at Jesus greb sin mulighed for at gøre godt.

Sådan var det faktisk også for Israels folk. De var Guds folk i og med den pagt, Gud havde stiftet med dem. Den skulle de ikke fortjene sig. Men de skulle være sig den bevidst og nyde dets privilegier, og derudaf ville de kunne yde, hvad der skal til for at være i verden som Guds Folk.

Vi spørger engang imellem: Hvad kom først: Hønen eller ægget? Det må nødvendigvis være hønen, for der er nød til at være en, der kan have omsorgen for ægget og skabe de nødvendige betingelser for at ægget kan leve og udvikle sit liv. Med Jesu komme, hans fødsel, død og opstandelse, er Frelseren og dermed også Frelsen kommet til mennesker. Vi skal ikke yde, for at nyde frelsens velsignelser. Men vi skal lade Frelseren yde sine velsignelser over os, og deri og derudaf kan vi leve og udvikle og yde, hvad vi skal som mennesker, der i Jesu navn ikke kun lever en tid på jord, men også i Himlen i evighed. Når vi nyder Guds velsignelser ved Jesus, kan vi yde ikke bare som menneskenes børn, men også som Guds børn. Grib muligheden og gøre og være det gode for hinanden og derved fortsætte, hvad Jesus begyndte på ved brylluppet i Kana: at vise sin herlighed. Den skal vi nyde først, for at vi ved vore

ydelse kan vise Jesu herlighed og ønske om at være med i vore liv i sorger og i glæder.

Derfor beder vi heller ikke i udgangsbønnen: Giv os styrke til at leve efter din vilje og bliv hos os med din velsignelse. Vi beder: Bliv hos os med din velsignelse, og giv os styrke til at leve efter din vilje. Først velsignelse, dernæst det kristelige liv. Først nydelsen hos Gud for at kunne ydelsen for næsten.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.